

Skarga wniesiona dnia 28 stycznia 2004r. przez Eurodrive Services and Distribution N.V. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

(Sprawa T-31/04)

(2004/C 190/26)

(Język postępowania: hiszpański)

Dnia 28 stycznia 2004r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), przez Eurodrive Services and Distribution N.V. z siedzibą w Amsterdamie, Holandia, reprezentowanego przez adwokatów D. Enrique Armijo Chávariego i D. Antonio Castán Pérez – Gómeza.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

— Uchylenie Decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 12 listopada 2003r., wydanej w sprawach połączonych nr R 419/2001-1 oraz R 530/2001-1, oraz obciążenie Urzędu kosztami.

— Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: D. Jesús Gómez Frías

Znak towarowy będący przedmiotem wniosku: Znak graficzny „EUROMASTER” - wniosek nr 728.295 dla usług klasy 39 (usługi transportowe, magazynowania pojazdów i ich części) oraz klasy 41 (usługi polegające na organizacji zawodów sportowych)

Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżący

Znak towarowy lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Znaki słowne „EUROMASTER” hiszpańskie (nr 1.613.513 i 1.613.600), francuski (nr 1.624.667), austriacki (nr 172.243), Państw Beneluksu (nr 495.020), duński (nr VR 08 0221991), fiński (nr 119.689), angielskie (nr 1.454.805 i 1.455.074), grecki (nr 109.184), irlandzki (nr B 146.109), włoski (nr 608.701), portugalski (nr 270.847 i 270.848) i szwedzki (nr 245.822), dla towarów i usług klasy 12, 16 i 37.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu w odniesieniu do usług klasy 39 i odrzucenie sprzeciwu w odniesieniu do usług klasy 41

Decyzja Izby Odwoławczej: Odrzucenie odwołania

Argumenty przywołane w skardze: onjuiste toepassing van artikel 8, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr.40/94 en schending van artikel 73 van deze verordening.

Skarga wniesiona dnia 8 kwietnia 2004 r. przez GfK Aktiengesellschaft przeciwko Urzędowi Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrznego

(Sprawa T-135/04)

(2004/C 190/27)

(Język postępowania do określenia na mocy art. 131§2 regulaminu – język, w którym została wniesiona skarga: niemiecki)

Dnia 8 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrznego (Znaki towarowe i Wzory) przez GfK Aktiengesellschaft z siedzibą w Norymberdze (Niemcy) reprezentowaną przez U. Brückmanna i R. Langeo, Rechtsanwälte. Drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą była BUS-Betreuungs- und Unternehmensberatungs-GmbH z siedzibą w Monachium (Niemcy).

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

— uchylenie decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 4 lutego 2004 r. (sprawa odwoławcza R 327/2003-1);

— odrzucenie sprzeciwu interwenienta z dnia 6 października 2000 r. z niemieckiego słownego znaku towarowego „BUD Betreuungsverbund für Unternehmer und Selbständige e.V.” (numer rejestru DE 1 127 415);

— obciążenie pozwanego Urzędu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający znak towarowy:	Strona skarżąca
Zgłoszony znak towarowy:	Słowny znak towarowy „Online Bus” dla usług z klasy 35 (m.in. sporządzanie statystyk w dziedzinie gospodarki, marketingu, badań i analiz rynkowych, doradztwa gospodarczego, doradztwo w zakresie organizacji)
Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia, na który powołano się w sprzeciwie	BUS-Betreuungs-und Unternehmensberatungs-GmbH
Sporny znak towarowy lub oznaczenie:	Niemiecki graficzny znak towarowy „BUS” dla usług z klasy 35, 40, 41 i 42 (m.in. doradztwo gospodarcze, w szczególności doradztwo w zakresie organizacji i zarządzania)
Decyzja Wydziału Sprzeciwów:	Odrzucenie odwołania
Decyzja Izby Odwoławczej:	interwenient nie udowodnił używania spornego znaku towarowego i sprzeciw na mocy art. 43 ust. 2 zdanie 2 Rozporządzenia (WE) nr 40/94 należało odrzucić.
Uzasadnienie skargi:	— interwenient nie udowodnił używania spornego znaku towarowego i sprzeciw na mocy art. 43 ust. 2 zdanie 2 Rozporządzenia (WE) nr 40/94 należało odrzucić. — między przeciwstawianymi sobie znakami towarowymi nie istnieje, z braku podobieństwa do wcześniejszego znaku towarowego, prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) Rozporządzenia (WE) nr 40/94.

Skarga wniesiona dnia 8 kwietnia 2004 r. przez Domäne Vorderriss, Rasso Freiherr von Cramer-Kletta i Rechtlerverband Pfronten przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-136/04)

(2004/C 190/28)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 8 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji

Wspólnot Europejskich przez Domäne Vorderriss, Lenggries (Republika Federalna Niemiec), Rasso Freiherr von Cramer-Kletta, Aschau i. Chiemgau (Republika Federalna Niemiec) i Rechtlerverband Pfronten, Pfronten (Republika Federalna Niemiec), reprezentowanych przez Th. Schönfelda.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 22 grudnia 2003 r. przyjmującej, na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG, wykaz obszarów w alpejskim regionie biogeograficznym mających znaczenie dla Wspólnoty (1);
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący są właścicielami gruntów leśnych, które są wykorzystywane w ramach przedsiębiorstw przemysłu leśnego prowadzonych przez każdego ze skarżących i które obecnie, na podstawie zaskarżonej decyzji, zostały określone jako obszary o wspólnotowym znaczeniu dla biogeograficznego regionu alpejskiego.

Skarżący zarzucają, że zaskarżona decyzja wkracza w podstawowe prawa obywatelskie skarżących, które są zagwarantowane w ramach ogólnych zasad porządku wspólnotowego. To wkroczenie w prawa podstawowe jest formalnie bezprawne, albowiem przy uchwaleniu decyzji Komisji (i przy wykonaniu dyrektywy 92/43/EWG (2)) nie zagwarantowano praw do udziału zainteresowanych właścicieli gruntów.

Ponadto skarżący podnoszą, że zaskarżona decyzja narusza również w zakresie materialno-prawnym prawa własności skarżących, bowiem przy określeniu obszarów o wspólnotowym znaczeniu nie zostały w żaden sposób uwzględnione prywatne prawa własności skarżących (i pozostałych zainteresowanych) i w związku z tym nie dokonano również rozważenia pomiędzy interesem polegającym na zamierzonym określeniu obszarów o wspólnotowym znaczeniu a przeciwstawionym mu prywatnym interesem skarżących. Zaskarżona decyzja jest ponadto niezgodna z samą dyrektywą 92/43/EWG, ponieważ kwestia wyrównania pieniężnego, które należy zapewnić, jest całkowicie otwarta i nieuregulowana.

Ponadto skarżący podnoszą, że zaskarżona decyzja jest nieproporcjonalna, ponieważ nawet rozpatrywana osobno jest nieodpowiednia do utworzenia jednolitej europejskiej sieci ekologicznej i w związku z tym, jednorazowa lista utworzona dla tylko jednego biogeograficznego regionu nie jest właściwa do osiągnięcia celu ochrony dyrektywy. Zaskarżona decyzja jest ponadto nieodpowiednia, ponieważ nie dokonano niezbędnego uzgodnienia w szerszym zakresie, obejmującego cały obszar Wspólnoty.

(1) Dz.U. z dnia 21 stycznia 2004 r., str. 21.

(2) Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, str. 7).